

Joost Groeneveld

Achilleshiel

Als welopgevoede jongeling hoorde je al twee eeuwen terug toch wel de 'grand tour' te hebben gemaakt: een reis naar Italië, want je mocht niet sterven voor je Napels (Neapolis) had gezien. Tegelijkertijd voor anderen misschien een goede reden om daar nooit heen te gaan. En als je terugkwam, had je ook wel iets te vertellen. Want wie verre reizen maakt ... Zo heb ik de tijd nog meegeemaakt dat ik mijn toehoorders koude rillingen kon bezorgen door zo smakelijk mogelijk te vertellen over de hags die ik in Schotland had gegeten, of de gebakken kwal in Peking en de integraal opgediste kikkers in Sjanghai. Tegenwoordig maak je daar geen indruk meer mee. Toch, mijn verhaal over die schietpartij in de lounge van mijn hotel in Lviv bezorgt een enkeling nog steeds enige huivering. Maar de wereld is een dorp geworden. We kijken eigenlijk nergens meer van op. Wij gaan naar Verweggistan en de Verweggistani komen naar ons. Daarmee worden als het ware oude verhoudingen hersteld: Magna Graecia; het Groot-Griekenland van vóór onze jaartelling, waar ongetwijfeld menig 'grand tour' mede naar op zoek was.

Wij beschouwen de Griekse en later de Romeinse beschaving als die van ons. Daar ligt onze bakermat. We zijn er vertrouwd mee, meer dan met de Egyptische cultuur. Dat is best wel eigenaardig, als je bijvoorbeeld beseft dat de eerste monotheïstische opvattingen daar vandaan komen.

De oude Egyptenaren wisten dat de aarde rond was, en zelfs tamelijk goed welke omvang zij had. Dat mochten we tot Columbus hier niet weten. Oud-Grieks en Latijn worden in ons land grootschalig onderwezen. Dat geldt niet voor bijvoorbeeld Aramees, Hebreeuws, Turks of Arabisch. De Italianen en de Grieken zijn ons nabij. Zij zijn onze buren. Zij zijn lid van de Europese Unie. Dat voelt als vanzelfsprekend. Maar er is een groot verschil tussen het oude en het nieuwe Griekenland. Dat oude kan worden geleerd en geromantiseerd. Met schitterende beelden en een intrigerende mythologie, waaraan wij nog steeds te danken hebben dat wij met Argusogen naar onze Achilleshiel kunnen kijken. Maar het moderne Griekenland is onze Achilleshiel. En bij de toelating daarvan tot de EU hebben we onze Argusogen kennelijk thuis gelaten.

Van alleen het Parthenon – ooit de schatkamer van de Atheners – kunnen de Grieken niet leven. Maar gelukkig staat het er. Nadat in 1802 Lord Elgin er de 'marbles' weg haalde, zouden nu de opbrengsten van de toegangskartjes kunnen worden gebruikt om de Griekse schulden af te lossen. De Griekse economie kan niet erg groot zijn. Na IJsland wel angstig dat met toerisme en transport het bankwezen daarin een belangrijke sector is.

Accountantskantoren als Deloitte, Ernst&Young, KPMG en PwC hebben daar maar heel weinig vestigingen: in Athene en Thessaloniki. Misschien is er daarom niet goed naar gekeken. Onderschatting: die kunnen we wel aan. Dat blijkt nu toch (on)behoorlijk tegen te vallen. Maar we weten nog steeds niet hoe erg het is. Op dit moment daalt de koers van de euro (over Grieks gesproken). Koersen van aandelen en obligaties zakken op de beurzen weg. Banken en pensioenfondsen maken zich op voor nieuwe tegenvallers. We zijn al aan het betalen.

Geopperd wordt dat we onze Nederlandse belastingambtenaren naar Griekenland moeten sturen. Want die weten ons te vinden, dus dat moet met de Grieken ook wel lukken. Was dat maar zo eenvoudig. Ik denk dat eerst maar eens onze Nederlandse accountants daar goed werk kunnen verrichten. De zaak in kaart brengen. Een beetje kinderachtig: eens kijken hoeveel 100-jarigen er nog in leven zijn. Zij kunnen zoals dat in accountancy heet, met 'feitelijke bevindingen' komen. Dat maakt een diagnose mogelijk die niet op onbetrouwbare macro-economische statistieken berust, maar op gecontroleerde bedrijfseconomische grondslagen en accounting. Onze accountants gaan rapporteren. Niet over de Akropolis en het theater in Delphi, maar over het moderne Griekenland en zijn economie. Niet in orakeltaal, door dichters omgezet in welluidende hexameters, maar in een moderne Europese voertaal die voor ons geen Grieks is. Pas dan weten we waar we (nog) op kunnen rekenen. Hun rapporten zullen ons – vrees ik – doen huiveren en koude rillingen bezorgen. Zoals die van de verre reizigers van weleer. **An**

Joost Groeneveld RA IV, directeur Wingman Business Valuators B.V., Breda.